

Sygn. akt I ZB 6/22

ZARZĄDZENIE

Dnia 29 września 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Pełniący obowiązki przewodniczącego Wydziału I Izby Odpowiedzialności
Zawodowej Sądu Najwyższego
SSN Wiesław Koziół

zarządzam

pismo z dnia 21 września 2022 r., SSO dr M. F., które wpłynęło do Sądu Najwyższego w dniu 27 września 2022 r., nazwane „zażalenie,” pozostawić w aktach sprawy o sygnaturze I ZB 6/22, bez podejmowania czynności procesowych.

UZASADNIENIE

Pełniący obowiązki przewodniczącego I wydziału Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sąd Najwyższego zarządzeniem z dnia 7 września 2022 r, sygn. akt IZB 6/22, uznał za bezskuteczny wniosek adwokata M. G. – obrońcy SSO dr M. F. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Siwka, wyznaczonego do składu orzekającego w sprawie o sygnaturze II ZZ 3/22, wymogów niezawisłości i bezstronności.

W dniu 27 września 2022 r. do Sądu Najwyższego wpłynęło pismo z dnia 21 września 2022 r. SSO dr M. F., nazwane zażaleniem, którym zaskarża w/w zarządzenie zarzucając obrazę przepisów art. 29 § 8 i art. 29 § 5 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym – dalej u.SN, w zw. z art. 16 § 1 k.p.k. poprzez uznanie, że termin złożenia wniosku o zbadanie wymogów niezawisłości i bezstronności nie może zostać przywrócony oraz naruszenie art. 29 § 8 u.SN w zw. z art. 16 § 1 k.p.k., poprzez uznanie, że termin na złożenie takiego wniosku w ogóle rozpoczął bieg.

Wbrew pogładowi Autora pisma nie przysługuje zażalenie na wydane przez pełniącego obowiązki przewodniczącego I wydziału Izby Odpowiedzialności Zawodowej Sąd Najwyższego zarządzenie o uznaniu za bezskuteczny wniosek adwokata M. G. – obrońcy SSO dr M. F. o przywrócenie terminu do złożenia wniosku o zbadanie spełnienia przez SSN Marka Siwka, wyznaczonego do składu orzekającego w sprawie o sygnaturze II ZZ 3/22, wymogów niezawisłości i bezstronności. Wprawdzie, odmowa przyjęcia środka odwoławczego jest w postępowaniu karnym zaskarżalna (art. 429 § 2 k.p.k.), a skoro do rozpoznania wniosku stosuje się przepisy o zażaleniu z procedury, w której wniosek taki został złożony, czyli w niniejszym wypadku procedury karnej, to można wywodzić, że na takie zarządzenie przysługuje środek zaskarżenia (stosowany odpowiednio art. 429 § 2 k.p.k. w zw. z art. 29 § 24 u.SN). Takiej koncepcji nie można jednak podzielić, gdyż ustawa wyłącza co do zasady możliwość wniesienia zażalenia na postanowienia i zarządzenia wydane przez Sąd Najwyższy (art. 426 § 1 k.p.k. także w związku z treścią art. 466 § 1 k.p.k. i art. 29 § 24 u.SN), chyba że przepis szczególny wyraźnie przewiduje możliwość wniesienia zażalenia od zarządzenia czy postanowienia wydanego w najwyższej instancji sądowej. Ani przepis art. 429 § 2 k.p.k., ani przepisy u.SN, nie dają prawa stronie do złożenia zażalenia na tego rodzaju zarządzenia, jak wydane w niniejszej sprawie w dniu 7 września 2022 r.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego, od wielu już lat, jednolicie, przyjmuje się, że wniesienie środka odwoławczego od orzeczenia, które jest z mocy ustawy niezaskarżalne nie może wywoływać skutków prawnych i inicjować postępowania o charakterze dwuinstancyjnym, zmierzającym do zbadania dopuszczalności wniesienia takiego środka przez pryzmat przepisów art. 429 k.p.k. i art. 430 k.p.k.. Wypaczałoby to bowiem istotę postępowania odwoławczego (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 19 lipca 1994 r., sygn. akt II KO 52/94, OSNKW 1994, z. 9 – 10, poz. 62, z dnia 22 marca 2000 r., sygn. akt V KZ 23/2000, z dnia 13 czerwca 2000 r., sygn. akt III KZ 61/2000, z dnia 18 lipca 2000 r., sygn. akt IV KZ 52/2000, z dnia 31 marca 2005 r., sygn. akt IV KZ 9/05, OSNKW 2005, z. 4, poz. 38, z dnia 9 sierpnia 2007 r., sygn. akt WZ 27/07). W takiej sytuacji pismo określone przez stronę jako „zażalenie” należy pozostawić w aktach sprawy w trybie administracyjno – porządkowym, bez nadawania mu biegu procesowego

(por. np. zarządzenia: przewodniczącego Wydziału VI z dnia 5 listopada 2009 r., sygn. akt VI KZ 3/09 oraz sygn. akt VI KZ 4/09, przewodniczącego Wydziału I z dnia 6 grudnia 2010 r., sygn. akt WZ 55/10, upoważnionych sędziów Sądu Najwyższego z dnia 8 listopada 2010 r., sygn. akt WZ 51/10 i z dnia 19 stycznia 2022 r., sygn. akt IV KZ 53/2).

[as]